

2021.05.22. Weiszné E. _Orosz B.

Kedves Testvérek!

2021. május 18-án telefonált Kimléről **Weiszné Erzsike** testvérünk. A következő Igével köszönti a testvéreket pünkösöd alkalmából: **1Ján 3,2-3** *Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlökká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.*

2021. május 19-én az alábbi levelet kaptam **Orosz Balázs** testvérünktől. Megbeszéltem vele, hogy közzé tesszük a honlapunkon.

Kedves Imre bácsi!

Elhatároztam, hogy addig nem mondom Istent Atyámnak, amíg ez nem fakad fel természetes hálával a szívemből. Megtérésem óta arra biztatott az ige, hogy a hitnek valós cselekedetei vannak, ezért próbáljam meg a hitemet, hogy történt-e igazi, gyökeres változás a régi életemhez, cselekedeteimhez és magatartásomhoz képest.

2Kor 13,5: *Vizsgáljátok meg magatokat, hogy a hitben éltek-e. Tegyétek csak próbára magatokat. Felismeritek-e, hogy bennetek él Jézus Krisztus? Ha nem, akkor nem álltátok ki a próbát.* (Szent István Bibliatársulat fordítása)

Úgy tapasztalom, hogy mindenben Istenhez méltóan szeretnék eljárni. Persze van, hogy nem sikerül, de újra nekifeszülök.

A 22. zsoltárról szóló két igehirdetése mélyen megérintette a szívemet. Teljesen téves elgondolásaim voltak az Úr Jézus váltságahaláláról. Eddig azt hittem, hogy Jézus Krisztus csak a halála és feltámadása között ízlelte meg a kárhozatot. Ezt a feltételezést két dologra alapoztam:

1. Az apostoli hitvallásra: Alászállt a poklokra, harmadnapon feltámadt a halottak közül.
2. A földön bekövetkezett sötétséget úgy értelmeztem, hogy Jézus halálát egy természeti jelenség kísérte. (meghomályosult a Nap)

Bizony nagyot tévedtem! Kiderült, milyen felületesen ismerem Isten Igéjét. A Szent Szellem megelevenítő munkája nélkül most is csak újabb észbeli ismeretet fogadtam volna be. Ehhez képest napokig nem hagyott nyugodni az első igehirdetése a 22. zsoltárból.

Érthetetlen ez a szeretet, hogy bírta ki Jézus Krisztus ezt az Istentől való teljes elhagyatottságot. A sötétség ideje alatt végig gyötrődött Jézus az Atya nélkül, mégsem kiabált, nem szólt, mint néma bárány. Aztán eljött az elhagyatottságnak olyan mélysége, amikor Istenhez kiáltott. Az Ő „miért”-jére az Atya válaszolt. Visszaállította a közösséget Fiával, akinek a szomjúságát azonnal csillapította.

Mikor ez átjárta a szívem, életemben először tudtam azt mondani, hogy Atyám: Atyám, hogyan tudnám ezt meghálálni? Igen nagy kegyelem, mérhetetlen kiváltság, hogy Atyának szólíthatom a Mindenség Urát, Aki Jézus Krisztus testvéreként tekint rám is.

Ez kötelezettséggel jár: **1Pét 1,17:** *És ha Atyának hívjátok őt, a ki személyválogatás nélkül ítél, kinek-kinek cselekedete szerint, félelemmel töltsétek a ti jövevényiségtek idejét.* Hálás vagyok az Úrnak, hogy ezt megvilágosította nekem.

Amikor a családtagjaim „kést döfnek a szívembe” a szavaikkal, akkor eszembe jut az, hogy Jézus Krisztus mit vállalt helyettem a kereszten. És ekkor félreteszem a felindultságomat és az érzékenykedésemet.

Írtam egy éneket is erről a megtapasztalásról:

<https://www.youtube.com/watch?v=0Uj0aQKYtog&t=136s>

Szeretettel: Balázs

Debrecen, 2021. május 22-én,
Apostol Imre